

— Вие сте уморена, Мария... Все още не можете да възстановите здравето си.

Гласът му стана строгъ и тѣженъ:

— Не искамъ да ви правя нови упръци, ала желая да припомня колко лекомислено се отнасяте къмъ себе си. Знаехте много добре, че е опасно и вредно да яздите конь въ това състояние и все пакъ не ме послушахте.

Толкова страдание сведе челото ѝ надолу въ безмълвна скръбъ. Анри усѣти, какъ въ гърдитѣ му прелива топло съчувствие. Тя внезапно закри лице съ ржцетѣ си.

Нима и въ нейното сърдце не пламтѣше по-ярко албата по детето, което не биваше да живѣе? Защото не биваше между Мария и Ерикъ Филандъръ да има трайна връзка.

Между дъщерята на Калояна и врага на Иоанъ Асѣна.

— Простете ми. Никога вече, кълна се, нѣма да ви кажа дума по това.

Отъ този день Мария видимо почна да линѣе. Нищо не можеше да разцѣпти усмивка по лицето ѝ. Едничката ѝ утеха: да ходи у Белославини и да гали детето ѝ, което бѣ кръстила заедно съ императора, бѣ вече мъчително задължение. Следъ смъртта на Добромиръ, дветѣ приятелки усѣщаха като мрачна стена помежду си хилядитѣ неизречени думи, безбройнитѣ съмнения и съжаления, които тѣ не смѣха да изяватъ гласно. Защото всѣка отъ тѣхъ таеше въ сърдцето си скрита мъка, която не можеше да се изповѣда предъ никой човѣкъ на свѣта.

Напраздно Анри събра прочути жонгльори, трубадури и трувери, уреди шумни и блѣскави турнири, игри и праздненства. Мария всѣки день ставаше по-бледа и по-тънка, съ прозрачно лице и огромни, равнодушни очи.

— Искате ли да отидемъ въ Търновъ, на гости на Борила? — я питаше загрижено той. Ала тя поклащаше глава съ нескритъ ужасъ. Вече два пѣти ѝ бѣха идвали на гости — приятелки отъ България. Ала никоя отъ тѣхъ не можеше да ѝ каже нѣщо положително. Кѣде бѣше войво-